

Kritika

Pretehtana razposajenost

Nika Leskovšek

Sleparja v krilu je žanrska komedija, značilna predstavnica svoje vrste, prepoznavna ljubljenska občinstva, ki produkcijsko cilja na maratonske razdalje, takšna, kot jo po vsem videzu lahko srečamo na kakšnem londonskem West Endu. Njen glavni motiv in celoten razvoj njenih zapletk sta razvidna že kar iz naslova, ki zajema iz klasičnega repertoarja razigravanja skozi zgodovino gledališča: dva igralca, ki najraje interpretirata Shakespeara, se pretvarjata, da sta nekaj, kar nista, in po sili razmer igrata prevaranta. Posredi so stalni spremljevalci sleparije, na primer dobičkonosnost – nesramna privlačnost milijonske dediščine, ki se ji ustrežljivo ponudita za dediča oziroma dedinji –, ki pa ima majhno napako: pokojnica vedno bolj živo, veseljaško razvneto obvladuje oder (**Anica Kumer**). Posredi je seveda še nepričakovana ljubezen, ki zameša vse štrene in skladno določene odnose. Po neštetihih pripetljivih in zapetljivih – konec dober, vse dobro.

Nepresenetljivi domet zabavištva je osvojen že v startu, privatiziran pa z asistenco transvestitskega preoblačenja in nerodnih medspolnih zapletov, užitekarskih pomot in užitek po pomoti. Avtor Ken Ludwig spretno prepleta realnosti v Shakes-

pearovem kozmosu, po principu »ves svet je oder« sodobno oziroma svobodno prepisuje, adaptira in dopisuje motive iz širokega Shakespeareovega repertoarja, izzvjeni pa morda še v kakšen komedijski podaljšek v zgodovino gledališča (Goldonija ali Moliera); gledalcu pri tem dopušča zabavno igro z detektiranjem in lociranjem premetanih motivov (privatno gledališko družino, ki bi igrala na predvečer poroke iz Sna kresne noči, transvestitska preoblačenja in ljubezenske zamenjave iz Kar hočete, delitev dediščine med tri dedinje v Kralju Learu...).

Režiser **Boris Kobal** zanesljivo, po recepturi konzumentskega uspeha, usmerja hektičnost in vrvež na odru (okrog scenografskih obratov in premenjav že zlizanih tečajev vrtljivih vrat, tokrat **Branka Hojnika**). Značilno gledališko igranje vlog preseže svoj status na tistih mestih, kadar iz zabavno usmerjene igre identitet problematizacija izskoči na sam okvir oziroma medij, ko se sprašuje o vlogi gledališča v današnjem kulturno-političnem prostoru. Pri tem ima aktualistično oporo v samem tekstu, ki jo režija prefrigano izkoristi – zlasti na začetku – za neprisiljeno podvojeno branje zapletov med igralskimi dvojicami in dvojniki ter razpon gledaliških manevrov (na primer renesančni okvir uvajanja občinstva v igro, številne igrice v igri, sistem plačanih »ploskaških« privržencev iz občinstva) prek sodobnega preigravanja zimzelenih literarnih motivov, kot celota pa problematizira mehanizme gledališke produkcije in pogo-

je njenega delovanja, kakor tudi temperaturo razpoloženja (do kulturnega okolja).

V estetiki se predstavlja z akcentualnim atmosferskim pridihom, s kancem zapetega puritanstva, obenem pa provincializma (ki ga kostumografsko izvabi **Maja Ballund**) – povzemanje vzorcev anglosaksonske produkcije ni za SLG Celje nič nenavadnega. Podobna dvojnost je prisotna zlasti pri **Pii Zemljič**, bodoči pastorjevi ženi Meg, nesojeni igralki, ki pade na limanice gostujočega igralca, ki je sramežljivo spodobna in koketna le po nedolžni pomoti, iz mesotoma filmsko obdelanih motivov (teh je seveda na pretek) pa izzove še kakšne vzporednice, na primer iz **Nekateri so za vroče**. V hvaležnem izkoristku igre je seksualno »odprta«, frfotava in sveža **Audrey Nine Rakovec**. Usklajen igralski tandem predstavljata tudi oba prevarantska igralca oziroma igralki, snubca po pomoti, energična, suverena, kljub zapeljivosti nevarnega teritorija brez šmire: **Andrej Murenc** in **Vid Klemenc**, slednji še zlasti za profesionalni igralski debi, obilno zabavata občinstvo. x

Ken Ludwig: Sleparja v krilu.

Režija Boris Kobal
Slovensko ljudsko gledališče Celje.

★★★★★

Komedijo Kena Ludwiga Slepjarja v krilu z zanesljivo roko režijsko usmerja Boris Kobal. Fotografija: Uroš Hočevar/arhiv SLG Celje